

□ AVONDROOD □

DOOR ELISABETH ZERNIKE

DERDE HOOFDSTUK.

IN Londen had Frans kamers gehuurd, een suite met een kleine keuken. Hij deed dit aan 't eind van den dag, nadat ze vele wijken hadden doorzocht, en ook binnenin de huizen waren geweest. Het regende een beetje, de hemel was grijs-overdekt. De stad herinnerde Ina aan Rotterdam, maar ze vond haar grootscher en ook grauwer nog. Eigenlijk deed ze haar best, zoo min mogelijk te zien. Frans wees haar wel telkens op iets, the Houses of Parliament, the St. Pauls, en dan hief ze gehoorzaam haar hoofd op, maar ze wist nauwelijks wat ze zag — ze was niet voorbereid. Ook in de huizen hield ze zich stil en afzijdig. Ze moesten meest lange, donkere trappen beklimmen, een stem tegemoet, die ze niet verstonden. Dan waren ze in kamers met dichtbehangen vensters en weinig meubelen. Dezelfde woorden werden gezegd en herhaald, een prijs werd genoemd, opgeschreven soms en dicht onder Frans' oogen gehouden. Ze gaven zich eerst uit voor broer en zuster, maar toen Frans merkte, dat dit niet werd geloofd, zei hij den volgenden keer: ik en mijn vrouw. Ina aanvaardde dit. Ze zag niet de mogelijkheid iets te doen zonder Frans: Ze waren samen meer dan 24 uur op de open zee geweest; ze hadden, na den nacht, diep in den nieuwen morgen al, de kust gezien, de lichte rotsen, — iets groens ook, en een vuurtoren. Later huizen, een land dat zich leek uit te strekken, niet meer alleen een lijn. En daar had Frans toen op aangestuurd, met scherp spiedend kijken. Maar hun eerste blikken naar elkaar toen ze wisten: we zullen het andere, het nieuwe land bereiken, waren open geweest, zonder eenige terughouding. Samen hadden ze het wonder gezien, en de voorzetting van hun gebroken leven. Dit moest hen wel binden, althans nog eenigen tijd.

De plaats waar ze landden, was Folkestone; — het was er vol en kermisachtig. Ze liepen er op de werelds-drukke boulevard, beiden alsof ze zwaar ziek waren geweest, en langen tijd het eigenlijke leven niet hadden gekend. Ze bleven er overnachten. Omdat het opbergen van zijn boot Frans duur leek, verkocht hij hem, en bijna zonder erop te verliezen. Dit deed hem even grinniken van plezier. Maar in Londen vond hij opnieuw de kamerhuur hoog, en hij keek Ina telkens veelbeteekenend aan. Die volgde hem zwiiggend, zoodra hij zich omwendde naar de deur. Op straat zei hij: Stel je voor, die rotkamers, en ging nauwkeurig het vreemde geld nare-